

ת"פ 35500/11/16 - מדינת ישראל נגד אליאור אטיאס, אביאל אטיאס

בית משפט השלום בקריות

05 דצמבר 2017

ת"פ 35500-11-16 מדינת ישראל נ'
אטיאס ואח'

בפני כב' השופטת הבכירה רמה לאופר חסון
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. אליאור אטיאס
2. אביאל אטיאס

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד חלי כהן סיסו

הנאשם 2: בעצמו ובאמצעות ב"כ עו"ד עיסאם טנוס במינוי מטעם הסנגוריה הציבורית

פסק דין (נאשם 2)

כתב האישום בו הודה הנאשם, נשוא התיק שבפני, מייחס לו ביצוע עבירות של איומים - בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ותקיפה סתם - בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

עפ"י כתב האישום, בתאריך 05.01.16, עת הגיעו שוטרים צבאיים לבית העסק של הנאשם, כדי לבצע מעצר של עריק אשר עבד במקום, תקף הנאשם את אחד השוטרים הצבאיים בכך, שאחז בצווארו ודחף אותו לאחור.

כן איים על השוטרים הצבאיים, בכך שנטל סכין, הרימה כלפי מעלה, התקרב אל השוטרים ואמר להם "צאו מפה, אתם לא תיכנסו לפה, יהיה רצח".

באותן נסיבות, גם הנאשם מס' 1, שהינו אחיו של הנאשם 2, נטל סכין ואיים באמצעותה על השוטרים באיומי רצח.

עברו של הנאשם מס' 2 נקי והינו יליד 12/91.

לביהמ"ש הוגש בתאריך 01.11.17 תסקיר שרות מבחן אודותיו.

עמוד 1

להתרשמות שרות המבחן, המדובר באדם מתפקד אשר לקח אחריות על מעשיו ואשר התנהל באופן בלתי שקול ובלתי בוגר לאור המצוקה בה היה נתון עת הגיעו שוטרי משטרה צבאית לבית העסק שלו, בכדי לבצע מעצר של עובד בעסק.

ציין שרות המבחן, כי הנאשם מביע צער וחרטה על מעשיו, כמו גם הכרה בפגיעה במתלוננים ואמפתיה.

כן צויין בתסקיר, כי השוטר הצבאי אותו תקף הנאשם, סלח לנאשם ואינו מעוניין בפיצוי כספי.

שרות המבחן ממליץ שלא להרשיע הנאשם, משום שהמדובר באירוע יחיד וראשון, שהנאשם מקבל אחריות על מעשיו ועל מנת להימנע מפגיעה בעתידו.

שרות המבחן ציין, כי הנאשם סיים קורס מאמנים עסקיים במרכז לגישור.

בעניין זה אומר, כי לא הוכח לי, כי הרשעה אכן תפגע בעתידו של הנאשם.

כידוע, הכלל הוא, כי מי אשר נמצא אשם בביצוע עבירה, יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה או ביטולה, הינה החריג לכלל ותעשה במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרת העבירה.

ראה לעניין זה הנאמר:

בר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, תק-על 737 (3) 85.

ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פד"י נב' (3) 337.

וכן ראה בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פד"י נ' (3) 682:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה, מפרה את הכלל וכך נפגעת גם נפגעת שורת השוויון בפני החוק".

ועוד ראה:

פ 5461/06 (שלום ת"א - יפו) מדינת ישראל נ' חיים רמון (פורסם בנבו - 29.03.07).

ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פד"י נ"ד (3) 685, 689 דברי כב' השופטת פרוקציה.

רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו).

רע"פ 1189/06 בר לב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו).

רע"פ 1867/12 גולן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו).

ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (פורסם בנבו) שם נאמר:

"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב".

"... להימנעות מהרשעה זיקה הדוקה לשיקומו של נאשם ברם, ענין זה מבלי להפחית מערכו, הוא רק אחד מבין אדניה של השתת האחריות בפלילים, על הסנקציות הנלוות לה".

וכן הנאמר בע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07):

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם יש להרשיעו בדין.

הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חולייה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית.

הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי ומשלימה את שלביו השונים: היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי ומונעת הפלייה בדרך החלתו...".

אשר לתסקיר, כבר נאמר לא אחת, כי מהווה הוא אך כלי עזר בידי בימ"ש וההחלטה הסופית הינה לעולם מוטלת על שכמו של ביהמ"ש, כמו גם האחריות הנובעת מכך וחובה על ביהמ"ש לערוך האיזונים הנדרשים.

ראה לעניין זה הנאמר:

ברע"פ 5176/03 סוריאנו נ' מ"י, תק-על 2003 (2) 2255.

רע"פ 8902/02 נבולסי נ' מ"י, תק-על 2002 (3) 2597.

רע"פ 35/02 בנימין נ' מ"י, תק-על 2002 (1) 284.

רע"פ 6915/03 גומייד נ' מ"י, תק-על 2003 (4) 971.

שרות המבחן, מטבע העניין, שם לנגד עיניו את הנאשם ומעייניו מרוכזים בו.

ראיית ביהמ"ש חייבת להיות רחבה יותר.

עוד ראה לעניין זה הנאמר בע"פ 344/81 מ"י נ' סגל, פד' לה' (4) 313, 318:

"שיקוליו של שרות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה - השירות רואה את עיקר מעייניו במיצויו של היבט מוגדר של נתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע".

אין ספק, כי הרשעה הינה בבחינת אות קלון לכל נאשם/ת, אך מבטאת היא את הפסול שבמעשה וזוהי אך תוצאה מסתברת ממנו.

בנסיבות, בשים לב לחומרת העבירות ולכך שהנאשם לא נרתע, לאור יום ובמקום ציבורי, מלתקוף שוטר צבאי ולאיים בסכין על שוטרים צבאיים כי יפגע בהם וכשכל חטאם היה בכך שבאו לבצע תפקידם עפ"י חוק.

האיומים בסכין בוצעו כשהנאשם האחר נכח אף הוא במקום ומאיים אף הוא בסכין בפגיעה בשוטרים.

לא הוכח לי, כאמור, כי הרשעה תפגע בעתידו ובפרנסתו של הנאשם ולא ראיתי, בנסיבות, מקום לסטות מן הכלל בדבר הרשעה.

לפיכך, אני קובעת כי הנאשם ביצע המעשים בהם הודה ומרשיעה אותו בגינם.

מתחם העונש לעבירות אותן ביצע הנאשם נע ממאסר על תנאי ועד שנת מאסר בצירוף לענישה נלווית, לכל עבירה.

במעשיו, הפעיל הנאשם אלימות פיזית, כמו גם מילולית, כלפי אנשי חוק אשר באו לעסקו במסגרת תפקידם וכן פגע בערך המוגן של שמירה על שלטון החוק ואכיפתו, בשלמות גופם ונפשם של נציגי הציבור ובאוטונומיה שלהם.

עם זאת, בבואי לגזור עונשו של הנאשם, לא אוכל להתעלם מהעדר הרשעות קודמות, מהעובדה כי אינו פועל ככלל עפ"י דפוסים עברייניים, מהאמור בתסקיר לגביו, מעמדת המתלונן אותו תקף, מההודאה והחרטה ובשוקלי מכלול הנתונים בעניינו של הנאשם הספציפי שבפני, הנני גוזרת דינו כדלקמן:

מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 2 שנים כל עבירה של אלימות פיזית ויורשע בגינה.

מאסר על תנאי לתקופה של 2 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 2 שנים כל עבירה של אלימות מילולית ויורשע בגינה.

חתימה על התחייבות על סך 3,000 ₪ בערבות עצמית להימנע מלעבור עבירה מן העבירות לפיהן הורשע הנאשם וזאת, תוך 2 שנים מהיום.

היה ולא יחתום הנאשם על ההתחייבות אשר פורטה לעיל, ייאסר למשך 15 יום.

קנס בסך 5,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון שבהם ישולם ביום 28.01.18.

היה והופקד ע"י הנאשם פיקדון כלשהו מכח צו הבאה שהוצא כנגדו בתיק, יקוזז סכום הפיקדון לטובת הקנס שהוטל.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ח, 05/12/2017 במעמד הנוכחים.

רמה לאופר חסון, שופטת בכירה

